

Okoli mesta je širna, ravna dežela. In dežela je ravno tako tiha in vroča. In po redko raste v njej kakšno pritlikavo drevesce. In poredki so oslički. In nobeden izmed njih se ne gane, ker jim je dobro tako.

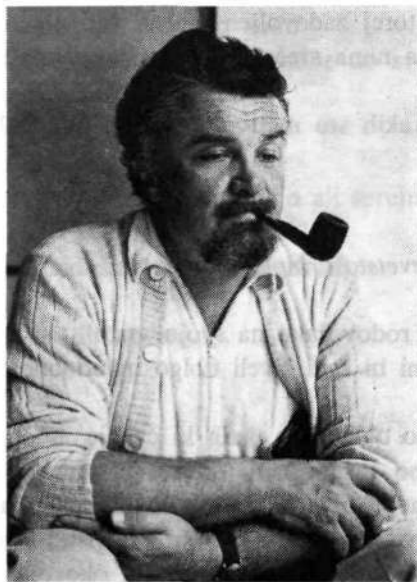
Jaz, mati, glejte, sem zdaj v eni od teh mehkih, praznih ulic. Sredi take tople, odprte ulice, mati, sem jaz in na njej ležim v krvavo rjuho zavit. In kri je od mene in jaz sem notri v krvavi rjuhi mrtev. Čas leno in neslišno gre in jaz grem skupaj z njim. Mrtev sem, mati, in nikdar več ne grem nikamor, kajti dobro mi je tako.

In zaslišim droben korak pridrsavati po mehkem mivkastem pesku in drobne nožice se ustavijo pri meni. In se skloni nadme deklica v raztrganem krilcu, počene in me dolgo časa ogleduje. Tako dolgo časa čepi pri meni ta deklica. In čez dolgo časa dregne vame s svojim drobnim kazalcem, da se malo zagugljam, in zašepeta:

»Señor . . .«

In čez nekaj časa še enkrat:

»Señor . . .«

Milivoj
Slaviček

Pesmi

PESEM Stanoval sem v svojem telesu in moral sem ga negovati
PRIJATELJU paziti na to kako mu je in mnogo dni sem uporabil da bi ga spravil
 spremljajoč kako deluje na to kar sem v dobro voljo
 čeprav sem se trudil da se ne bi nanj oziral
 Toda kolikokrat sem ga spodbujal naj vzdrži naj me podpre
 (ker je del moje usode)

Morda se nisva niti najbolje sporazumevala
 no jaz čutim da je storilo vse kar je moglo (tako zavrto vase in uporno,
 kakršno je)

Vem da je bilo nedolžno in le eno od brezštevilnih
 in ko se bova poslavljalala, ne vem če mu bom lahko karkoli zameril
 Zapustil ga bom (bolj ali manj krut) da zgori (ali zgnije), in odšel,
 hvaležen
 v kraje (in obdobja) ki telo jih ni poznalo

MALA
 BALADA
 O VRABCU

To je ta splošni siromak teh kontinentov
 Zanj se zmerom najdejo (tiste znane) drobtine
 Spotoma pospravi črva ki dela škodo
 Prebiva v dolgi vrsti nekih živih mej in pomalem cvrči

Ni nam do primerjave temveč za bistvo
 On je torej zadovoljen malce celo pozimi
 Sicer pa nima sreče: ko je treba, se ne more niti najmanj potolažiti
 s pijačo
 Leteč kakih sto metrov se spusti na streho katerekoli hiše ki mu jo
 mimogrede podtaknejo

TA IN ONI
 DRUGI
 RODOVI

(tisočdevetstoštirinpetdesetega)

Koliko rodov čaka na svojo vrsto!
 Toda mi bi radi živeli dolgo in udobno, in trudimo se biti čimdlje tu

Nimamo obzira do tistih ki čakajo
 Nemarno razgrinjamo dneve, planiramo na dolge in počasne roke
 (traja neko bivanje na pesku polnem vlage, sonca)
 počasi vdihujemo in radi bi izkoristili marsikatero drobtino igre in navad
 pomalem, zdi se, pristajajoč na okove
 A koliko rodov čaka na svojo vrsto!
 Toda zdaj smo mi gospodarji Sveta in to mislimo izkoristiti do kraja
 Trudimo se a) nuditi vse svoje sposobnosti b) potrošiti poslednji del
 možnosti

In živimo kot v delavnici v kateri je pravzaprav udobno
 ker zunaj piha veter in je mrak
 Kdo tam čaka?
 Mi jemo ob glasbi in sanjarimo o zadovoljstvu

čutimo: če je čas za njih
 In malce nam je ugodno ob tej misli
 Želimo zapustiti raven, izkoriščen, uteptan teren za sabo
 (preden ne odidemo na vse strani, nevidni)
 mi ki smo v areni, pod zvonom svoje dobe
 Da bi mogli reči: tu so (tam so) bili oni. Vsaj to
 Toda temna trava bo spet malo pomalo vse prerasla
 in naše bivše mesto bo nekje daleč, raztepeno po okoliških zvezdah

Koliko naraščaja čaka na svojo vrsto!
 Toda mi živimo (kot razčlenjena obala), zaposleni s prgiščem datumov
 v tem vidnem, blagem reliefu, polni zadržanih radosti
 ki zanje še imamo čas (in polni zadržanega strahu). Ne mudi se nam
 Velika pokopališča ki nas bodo ogradila slutimo dvomeči
 To izhaja iz neskromnosti in nespoštljivosti, a zanju imamo, rekli bi
 trdno opravičilo

O STARIH
 ŽENSKAH
 (malce grobo)

Te stare ženske ki živijo od godu do godu
 od rojstnega dne do rojstnega dne, od svatbe do svatbe
 od bolezní do bolezní, znotraj bolezní
 od pogreba do pogreba
 kogarkoli iz širše ali ožje rodbine
 in prav tako od darila do darila (ki ga dajo ali sprejmejo), od zdravila
 do zdravila
 od obiska do obiska (kakršnegakoli, komurkoli)
 od vnuka do vnuka
 in prav tako od novice do novice
 celo od jedi do jedi
 in še, prav tako,
 od neumnosti do neumnosti
 in od spomina do spomina (vse bolj nejasnega, potvorjenega)

Stare ženske, torej, ki so skoraj povsem izgubljene
 čeprav se svet ni spremenil
 čeprav se svet ni spremenil
 temveč samo njegova skorja in nekaj malih centimetrov

Zdaj je tudi moja dobra mati ena od njih
 Trudim se pač tudi to reči (ker mi je tudi to zapovedano)

POGLEJVA, Poglejva kaj je to najino življenje, Barbara
BARBARA ko nisva skupaj, Baška
 To so reminiscence brez echa, brez mavrice

Gnili govor predsednika te ali one vlade
 Rezultati brezбриžnih športnih nedelj
 Prgišče prahu z Meseca
 Poglejva spet kaj je to najino življenje, Barbara
 ko nisva skupaj, Baška
 To je lep kup družinskih in prijateljskih čenč

Stopnica napredovanja v t.i. službi (ali na kaki drugi lestvici)
 Kak nov film v kakem kinematografu
 Nov letni čas s starim listjem ali prazno plažo

Barbara, arba-ra, bara, ara, aaa
 Arabrab, ab, ba, r, b, br-ab
 (in vsa abeceda ki iz nje — potem — zletajo že kar oglodane besede)

O PRAZNIKI Slavje je končano
 Okna temna
 Jutri spet na delo

Žalostna slavja: majhni navidezni izhodi
 spusti z vrvice na vrvico in nazaj

Zakaj smo pristali na to vrsto igre
 na tako igro
 kdo bi vedel

Morda v resnici ni bilo drugega izhoda

Lepe melodije so čisti Blažev žegen

(Svet, sicer, kot da je zdavnaj že
 umazal svoje možnosti)

Prev. Ciril Zlobec

(Iz zbirke Pegasto tisočletje, ki bo te dni izšla pri založbi Lipa)